

И овка. — Не го погледва.

Ж е л ъ о — И даже не ме погледва! Сигоръ! Сла-
га ржка на рамото на Боря. Пропадналъ си братъ!

И овка. — Лъжешъ се.

Ж е л ъ о. — Значи, ти си влюбена?

И овка. — И ако е тъй!

Ж е л ъ о — Тогава азъ отивамъ и се стрѣлямъ.

— Мълчание.

Ж е л ъ о. — Прочие, азъ ви разбирамъ!

Мълчание.

Ж е л ъ о. — Всички мълчатъ, а душитѣ ни се бор-
личкатъ — — — Тръгнали на своя глава къмъ незнайни
крайща, по шеметни стръмнини — залутани гурбетчий!
Диримъ нѣщо ний, но какво! — сами незнаемъ. Незнаемъ,
а го усѣσαμε — сжшински сомнамбули, покатерили се
по непроходими стръмнини, които будни никога не бих-
ме навѣстили! Мълчание. Ех-х-х- разбирамъ ви азъ, зашто-
то разбирамъ себе си — — — Изгледва ги; а всички оборили глави
непогледватъ. И по добръ, че мълчите. Въ мълчанието сом-
намбула се непробужда. Нека помълчимъ! Сѣда, млъкналъ
и подпушва цигара.

Настава дълбоко, тъжно мълчание.

Завѣсата пада бавно.